

deansvar for statslige myndigheder og kommuner. Det må i hvert fald forekomme naturligt og ubetænkeligt, at der gælder et sådant ansvar på områder, hvor der påhviler offentlige myndigheder samme pligter som andre, og hvor der fra sådanne myndigheders side kan foretages handlinger og udvises forsømmelser, der ganske kan sidestilles med dem, der pådrager aktieselskaber, anpartsselskaber m.v. et bødeansvar. DSB bør f.eks. kunne ifalde ansvar ved transport af farligt gods på samme måde som et privat vognmandsselskab kan det.

Offentlige myndigheder bør imidlertid alene være strafsubjekt i det omfang, myndigheden optræder på en måde, der kan sammenlignes med en faktisk virksomhed, der udøves af en privatperson eller af et selskab, det vil sige i egenskab af driftsherre (bygherre, arbejdsgiver m.v.), således at der ikke kan ifaldes bødeansvar for overtrædelser, der begås i forbindelse med myndighedsudøvelse. Her bør der som hidtil alene være mulighed for personligt strafansvar, jf. f.eks. straffelovens kap. 16, (eller disciplinært ansvar) for de ansvarlige.«

Ad spm. nr. S 385

Fra sundhedsministeren er modtaget supplerende besvarelse af et af Tom Behnke stillet spørgsmål. Spørgsmålet, der sammen med det foreløbige svar er optaget i Folketingstidende 1998-99, forhandlingerne side 1680, lød således:

Til sundhedsministeren (6/11 98) af:

Tom Behnke (FP):

»Vil ministeren redegøre for sagen fra Aabenraa, hvor en 32-årig mand blev bedt om at tage 2 stk. Panodil, selv om vagtlægen fik besked på, at den 32-årige mand havde symptomer på en blodprop i hjertet?«

Supplerende svar (17/12 98)

Sundhedsministeren (Carsten Koch):

Som det fremgik af min foreløbige besvarelse af spørgsmålet af 19. november 1998 har jeg i anledning af spørgsmålet anmodet Sønderjyllands Amt om en udtalelse.

Sønderjyllands Amt har herefter den 26. november 1998 udtalt følgende:

»Det skal indledningsvis oplyses, at lægevagtordningen i Sønderjyllands Amt er organiseret med en central telefonvisitation dækkende hele amtet, hvortil al henvendelse til lægevagten skal foregå telefonisk. Her foretager vagtlægerne en vurdering af henvendelsen, og kan på baggrund heraf afslutte patientens henvendelse med telefonsamtalen eller vagtlægen kan henvise patienten til et af de 4 konsultationssteder i amtet, rekvirere et sygebesøg eller lade patienten indlægges på sygehus.

Om den konkrete henvendelse kan det oplyses, at den pågældende telefonisk kontaktede lægevagten telefonvisitation lørdag den 19. september 1998 kl. 20.17. Visitator vurderede på baggrund af de fremkomne oplysninger, at situationen kunne klares med telefonisk rådgivning.

Samme aften kl. 21.43 kontakter pågældende lægevagten på ny, hvor visitator på baggrund af oplysninger om pågældendes tilstand, anmoder denne om at møde op i konsultationen på Aabenraa Sygehus. Pægældende møder imidlertid ikke op.

Sønderjyllands Amt har ikke mulighed for at vurdere de lægefaglige aspekter i denne sag, men forvaltningen kan dog oplyse, at man finder lægevagtordningen velfungerende, og at borgerne kan have fuld tillid til denne.«

Jeg kan føje hertil, at jeg er bekendt med, at Embedslægeinstitutionen for Sønderjyllands Amt har taget sagen op, bl.a. på grundlag af omtale i dagspressen.

Jeg skal endelig bemærke, at en redegørelse for de lægefaglige aspekter af sagsforløbet ikke kan ske uden patientens samtykke.

Ad spm. nr. S 555

Fra justitsministeren er modtaget supplerende besvarelse af et af Tom Behnke stillet spørgsmål. Spørgsmålet, der sammen med det foreløbige svar er optaget i Folketingstidende 1998-99, forhandlingerne side 2346, lød således:

Til justitsministeren (24/11 98) af:

Tom Behnke (FP):

»Er ministeren enig i Højesterets afgørelse tirsdag den 24. november 1998, hvor Højesteret underkender såvel byret som landsret i spørgsmålet om udvisning af herboende udlændinge,